

Takzvaná „opotřebovací válka“ vyznívá ve prospěch Ruska. A Kissinger to ví

Martin Jay

7.6.2022 [Komentáře](#) Témata: [Evropská unie](#), [Energetika](#), [Ekonomika](#), [NATO](#), [Ukrajina](#)

900 slov

Zapomeňte na protitankové zbraně a náboje. Blížící se nedostatek pšenice může země Blízkého východu a Afriky přimět ke vzpouře a nasměrovat novou úroveň hněvu a odporu vůči Bruselu ze strany jeho vlastních členů.

Vzhledem k tomu, že se v USA blíží kritické volby v polovině volebního období, které by mohly Bidenovy zahraničněpolitické snahy utlumit, bude se i EU brzy zabývat vlastní strategií - zejména pokud jde o Ukrajinu - v kratším časovém horizontu, a to kvůli řadě faktorů, které se objevují na obzoru a kterými se zmatení a špatně informovaní novináři nezabývají.

Hlavní z faktorů, které budou pro EU skutečným problémem, naznačil nedávno na Světovém ekonomickém fóru bývalý ministr zahraničí Henry Kissinger. Tento postarší státník popudil ukrajinskou delegaci tím, že naznačil, že by mohla zvážit postoupení části země Rusku, aby si zajistila mírovou dohodu dříve, než tamní válka začne mít mnohem závažnější důsledky pro celý svět. Použil slovo „upheaval“ (v překladu zvraty, dramatické změny, otřesy, převrat), což je způsob, jak diplomaticky naznačit politické potíže v oblasti Blízkého východu a severní Afriky prostřednictvím vzpoury obyvatelstva v zemích Blízkého východu a severní Afriky způsobené hladem. Mnoho zemí Blízkého východu a Afriky dováželo pšenici na výrobu chleba - často za dotovanou cenu - s cílem pomoci chudým komunitám. Není jasné, jak se mnohé z těchto zemí vypořádají s tím, že ukrajinská a ruská pšenice se již nedováží, protože již nyní se v místech, jako je Maroko, kde autor žije, cena obilí ztrojnásobila, což ztěžuje nákup především zemědělcům. Pokud vláda nehodlá ztrojnásobit cenu sklizené pšenice (což je nepravděpodobné), pak nemá smysl, aby ji zemědělci kupovali.

V případě Maroka bude muset deficit pokrýt vláda, pokud bude chtít udržet uměle nízkou cenu chleba. Tyto náklady však bude muset na někoho přenést. S největší pravděpodobností to bude EU, která bude požádána o pomoc. Ale jedna věc je, že Brusel pomáhá Rabatu s hospodařením. Evropská unie však může čelit mnohem větší krizi, až k jejím břehům dorazí nové proudy přistěhovalců, protože nová úroveň chudoby podpoří vyšší počet těch, kteří zoufale hledají lepší život v EU.

Kissinger naznačuje, že takzvaná „opotřebovací válka“ nefunguje dobře ani pro Ukrajinu, ani pro Západ. Nevyhnutelný odchod Ruska ze západní sféry nevěstí pro Západ nic dobrého jak z hlediska bezpečnosti, tak z hlediska obchodu a bude obtížnější jej zvrátit. Vrátit džina zpět do láhve bude ve skutečnosti téměř nemožné, pokud bude válka na Ukrajině nadále vysávat západní pokladny a představovat pro EU nové proudy imigrantů z oblasti Blízkého východu a Afriky. Mnozí „experti“ západních médií rádi klamou čtenáře tím, že předkládají fakta v paradigmatu, které je sice pro spotřebitele přívětivé, ale ve skutečnosti neodpovídá skutečné situaci, kterou sami (novináři) pravděpodobně jen těžko chápou. Ve skutečnosti se bez kontextu mluví o „opotřebovací válce“ (obvykle se takové války vedou tam, kde obě strany stagnují, což vůbec není případ Ukrajiny); za druhé jsme v posledních týdnech byli svědky mnoha odkazů na „20 procent“ Ukrajiny okupovaných Ruskem. Tento údaj, který nepochybně nabídl Zelenskij, byl znovu a znovu používán obrannými zpravodaji a redaktory v Londýně jako referenční bod. Vojenští experti, dokonce i ti britští, kteří Ukrajinu podporují, jej však odmítají jako irelevantní. Proč tedy ta kouřová clona?

Je to dáno řadou faktorů, ale hlavně tím, že dnešní novináři, kteří se věnují tak závažným historickým událostem, jako je konflikt, nejsou stejného kalibru jako ti před dvaceti lety. Jiná úroveň inteligence, vzdělání a prokazatelně jiné novinářské standardy. V mnoha případech se z našich tzv. obranných zpravodajů stali redaktori. Spíše vyjadřují své názory, než aby podávali zprávy.

O čem se však neinformuje a co se nenabízí jako potrava pro redaktory, je myšlenka, že Západ si prostě nemůže dovolit, aby válka na Ukrajině trvala déle. Pokud EU nedokáže získat podporu ani pro svou vlastní směrnici o zákazu prodeje ruské ropy - což je jediná skutečná sankce, která bude mít pro Moskvu finanční dopad -, jak si potom někdo na Západě může představit, že by EU hrála v konfliktu jakoukoli roli a byla brána vážně?

Brusel stále pobízí Zelenského s jeho „bojem do posledního muže“ a přitom zjevně není schopen podpořit své vlastní členské státy v katastrofě, která se na ně řítí, pokud má Kissinger pravdu. Země EU prostě nemohou politicky ani finančně zvládnout zátěž způsobenou dalším přílivem uprchlíků z arabských zemí, jako tomu bylo dříve v případě Sýrie. Po skončení COVIDu už neexistuje faktor dobré nálady jejich občanů, který nahradil hněv a zoufalství zaměřené na politické elity, to prostě nepřipadá v úvahu. Pokud by k takovému přílivu došlo, dominové efekty by byly okamžité a kolosální. Slábnoucí důvěra, kterou mnohé členské státy stále chovají - byť jako projev podpory EU -, by se rychle zvrhla v ukazování prstem a EU jako mezinárodnímu hráči by musela být přistřižena křídla.

Vedoucí představitelé zemí Blízkého východu a Afriky nyní musí být také nervózní ze zákazu pěstování pšenice a přemýšlet, zda se k nim blíží druhé arabské jaro. Pokud se v jedné zemi - jako například v Egyptě, který dováží 60 % veškeré své spotřeby pšenice z Ukrajiny - začne objevovat úpadek a sestup, může to mít dominový efekt na ostatní země, přesně stejným způsobem, jakým v roce 2010 vyvolala vzpoura v Tunisku to, čemu se běžně říká „arabské jaro“. Propagandistické oddělení Evropské komise, které disponuje mnoha miliardami eur, už má nepochybně připravené tiskové zprávy a velkolepé projevy, které mají odvrátit vinu a ukázat prstem na jiné.